

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY

JULIANE KOKOTT

prednesené 7. septembra 2006 1(1)

**Vec C-369/04**

**Hutchison 3G UK Ltd a i.**

**proti**

**Commissioners of Customs & Excise**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný VAT and Duties Tribunal, London (Spojené kráľovstvo)]

„Šiesta smernica o DPH – Pojem hospodárska činnosť – Zdaňovanie verejnoprávných orgánov – Udelenie licencií na používanie frekvencií pre mobilné telekomunikačné služby tretej generácie formou ponukového konania (UMTS/IMT-2000)“

## I – Úvod

1. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska bolo prvým členským štátom, ktorý v marci a apríli 2000 udelil formou ponukového konania päť licencií na používanie určitých frekvenčných pásiem umožňujúcich poskytovať mobilné telekomunikačné služby typu UMTS/IMT-2000(2) (nazývané tiež mobilné telekomunikačné služby tretej generácie – 3G). Mobilné telekomunikačné prístroje 3G disponujú väčšou kapacitou na prenos dát než mobilné telefóny predchádzajúcich generácií. Umožňujú poskytovať najmä také multimediálne služby, ako sú videokonferencie, prístup k internetu a on-line služby. Zavádzanie mobilnej telekomunikácie UMTS sa považuje za významný technický pokrok, ktorý telekomunikačným podnikom otvára priestor pre mnoho nových činností.
2. Podniky boli preto ochotné zaplatiť vysoké licenčné poplatky. Udelenie licencií formou ponukového konania umožnilo Radiocommunications Agency (ďalej len „RA“) dosiahnuť celkový príjem okolo 22,5 miliárd GBP (vtedy približne 38,4 miliardy eur). RA je orgánom podliehajúcim ministerstvu obchodu a priemyslu; udelenie licencií formou ponukového konania riadil RA v mene ministerstva.

3. Každý z piatich telekomunikačných podnikov, teda piatich odvolateľov v spore vo veci samej, získal licenciu v ponukovom konaní. Zastávajú názor, že udelenie licencií je plnením podliehajúcim dani z pridanej hodnoty (ale len „DPH“) a že licenčné poplatky zahŕňajú DPH. Teraz sa domáhajú vrátenia údajne zaplatenej DPH(3) vo výške 3 347 698 000 GBP (približne 5 miliárd eur) z dôvodu, že majú nárok na odpočet DPH. Daňové orgány Spojeného kráľovstva naopak nezastávajú názor, že udelenie licencií formou ponukového konania je zdaniteľnou činnosťou v zmysle šiestej smernice o DPH(4) (ale len „šiesta smernica“).

4. Podľa článku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice sú zdaniteľné len plnenia, ktoré zdaniteľná osoba vykonáva v rámci svojej hospodárskej činnosti. V súlade s článkom 4 ods. 5 šiestej smernice sa v zásade za zdaniteľnú osobu nepovažuje štát ani jeho orgány v prípade, ak konajú ako orgány verejnej správy. Výklad týchto ustanovení s ohľadom na udelenie licencií na UMTS formou ponukového konania tvorí podstatu tohto konania.

5. V súbežne podanom návrhu na začatie prejudiciálneho konania(5), ku ktorému dnes rovnako predkladám návrhy, kladie Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien podobné otázky, ktoré sa týkajú posúdenia udelenia práv na používanie frekvencií UMTS v Rakúsku.

6. Navyše, iné členské štáty nasledovali britský príklad a rovnako získali vysoké licenčné poplatky, aj keď nedosahovali takú výšku – vo vzahu k počtu potenciálnych klientov mobilných telekomunikačných služieb – ako v Spojenom kráľovstve.(6) Osobitný význam tohto konania a súbežného konania v Rakúsku teda nesúvisí len s enormnými sumami, ktoré sú tu v hre. Majú tiež povahu pilotných vecí pre podobné spory v iných členských štátoch.

## II – Právny rámec

### A – Ustanovenia týkajúce sa DPH

#### 1. Právna úprava Spoločenstva

7. Podľa článku 2 bodu 1 šiestej smernice dani z pridanej hodnoty podlieha:

„dodávka tovaru alebo služieb za úhradu v rámci územia štátu zdaniteľnou osobou;...“

8. Článok 4 šiestej smernice definuje zdaniteľnú osobu takto:

„1. Pojem ‚zdaniteľná osoba‘ predstavuje osobu, ktorá nezávisle na ľubovoľnom mieste vykonáva hospodársku činnosť bližšie určenú v odseku 2, odhliadajúc od účelu a výsledkov tejto činnosti.

2. Hospodárske činnosti spomínané v odseku 1 predstavujú všetky činnosti výrobcov, obchodníkov a osôb poskytujúcich služby, vrátane banských a poľnohospodárskych činností a činností jednotlivých profesií. Aj využívanie hmotného alebo nehmotného majetku na účely nadobúdania zisku z nich na nepretržitom základe sa bude tiež považovať za hospodársku činnosť.

...

5. Štátne orgány, orgány regionálnej a miestnej správy a iné orgány riadiace sa verejným právom sa nepovažujú za zdaniteľné osoby vzhľadom na činnosti alebo plnenia, ktorých sa zúčastňujú ako verejné orgány ani vtedy, keď v súvislosti s týmito činnosťami alebo plneniami inkasujú dávky, poplatky, príspevky alebo platby.

Ak sa zúžujú takýchto činností a plnení, považujú sa za zdaniteľné osoby v súvislosti s týmito činnosťami a plneniami v tých prípadoch, keď by zaobchádzanie s nimi ako s nezdaniteľnými osobami viedlo k výraznému narušeniu voľnej súťaže.

V každom prípade sa budú tieto orgány považovať za zdaniteľné osoby v súvislosti s činnosťami uvedenými v Prílohe D za predpokladu, že sa neuskutočnia v takom malom rozsahu, že sú zanedbateľné.

...

9. Príloha D vo svojom bode 1 zmieňuje „telekomunikácie“ ako činnosť uvedenú v článku 4 ods. 5 treťom pododseku šiestej smernice.

2. Vnútroštátna právna úprava

10. Value Added Tax Act (zákon o dani z pridanej hodnoty) z roku 1994 (ďalej len „VAT Act 1994“) vo svojom článku 4 ods. 1 stanovuje:

„DPH sa vyberá zo všetkých dodávok tovarov alebo poskytnutí služieb vykonaných v Spojenom kráľovstve, ak ide o zdaniteľnú dodávku alebo poskytnutie, ktoré vykonáva zdaniteľná osoba v rámci svojej hospodárskej činnosti.“

11. Článok 41 ods. 1 VAT Act 1994 navyše stanovuje:

„Tento zákon sa uplatňuje na zdaniteľné dodávky tovarov alebo poskytnutie služieb vykonané štátom rovnako ako na zdaniteľné dodávky tovarov alebo poskytnutie služieb, ktoré vykonáva zdaniteľná osoba.“

12. Článok 41 ods. 2 VAT Act 1994 stanovuje:

„V prípade, ak dodávka tovarov alebo poskytnutie služieb, ktoré vykonal verejný orgán nepredstavuje výkon činnosti hospodárskej povahy, ak však ministerstvo financií zastáva názor, že podobný tovar dodáva alebo môže dodávať, alebo podobné služby poskytuje alebo môže poskytovať zdaniteľná osoba v rámci výkonu činnosti hospodárskej povahy, dodávka tovarov alebo poskytnutie služieb vykonané týmto orgánom sa na účely tohto zákona a pod podmienkou, že to ministerstvo financií nariadi, považuje za dodávku tovarov alebo poskytnutie služieb, ktoré sú vykonané v rámci týmto orgánom uskutočnenej činnosti hospodárskej povahy.“

13. Dňa 14. apríla 2000 vydalo United Kingdom Treasury (Ministerstvo financií Spojeného kráľovstva) ďalšie inštrukcie, v ktorých je stanovené, že „akékoľvek dodávky tovarov alebo poskytnutia služieb opísané v zozname 2, ktoré vykoná verejný orgán uvedený v zozname 1, sa na účely zákona [VAT Act 1994] považujú za dodávku alebo poskytnutie vykonané týmto orgánom v rámci jeho hospodárskej činnosti“. Zoznam 1 odkazuje na Ministerstvo obchodu a priemyslu (Department of Trade and Industry – „DTI“). Zoznam 2 predovšetkým stanovuje „udelenie licencií, certifikácií, oprávnení alebo všetky ďalšie práva s výnimkou práva pozemkového vlastníctva“, ako aj „telekomunikácie“.

B – Právny rámec na udelenie frekvencií UMTS

14. Rádiové frekvencie sú obmedzené zdroje. Technicky použiteľné frekvenčné spektrum už bolo zväčša rozdelené rôznym službám a typom používania. Aby sa predišlo rušeniu, sú pre každé používanie k dispozícii určité segmenty (frekvenčné pásma), ktoré sú od seba oddelené. Celosvetová úprava frekvencií je výsledkom práce Medzinárodnej telekomunikačnej únie (ITU),

ktorá je medzinárodnou organizáciou pôsobiacou pod záštitou OSN.

15. Frekvenčné pásma určené pre mobilné telekomunikačné služby UMTS/IMT2000 boli v zásade stanovené v roku 1992 na Svetovej rádiokomunikačnej konferencii (WRC 1992). V rezolúcii Svetovej rádiokomunikačnej konferencie 212 z roku 1997 sa uvádza, že zavedenie mobilných telekomunikačných služieb IMT2000 sa očakáva okolo roku 2000.

16. Európska konferencia poštových a telekomunikačných správ (CEPT)(7) vykonala ďalšie prípravné práce na zavedenie mobilnej telekomunikácie tretej generácie na európskej úrovni. Európsky výbor pre rádiokomunikácie (ERC), ktorý je súčasťou tejto organizácie, definoval v rozhodnutí ERC/DEC/(97)/07 z 30. júna 1997(8) najmä spektrum dostupných frekvencií.

17. Časť frekvenčného spektra, ktorá je vyhradená pre mobilnú telekomunikáciu tretej generácie, je rozdelená na segmenty, v ktorých mobilné telekomunikačné siete môže súbežne prevádzkovať viacero prevádzkovateľov. Rozsah práv na používanie pridelených frekvencií, ako aj ich počet sa v každom členskom štáte líši.(9) Zatiaľ čo napríklad Rakúsko a Nemecko rozdelili spektrum medzi šiestich prevádzkovateľov, v Belgicku a Francúzsku ho rozdelili len medzi troch prevádzkovateľov. Pri definovaní šírky pásiem na prevádzku siete teda existuje – v rámci minimálnych technických požiadaviek – určitá miera voľnej úvahy.

## 1. Právna úprava Spoločenstva

18. V období, ktoré je relevantné pre vydanie rozhodnutia, tvorila právny rámec Spoločenstva pre udelenie všeobecných a individuálnych povolení v oblasti telekomunikačných služieb smernica 97/13/ES.(10)

19. Podľa článku 3 ods. 3 smernice 97/13 „členské štáty môžu vydať individuálne licencie iba v tom prípade, ak držiteľ dostane prístup k vzácnym fyzickým a iným zdrojom, alebo musí rešpektovať osobitné záväzky, resp. v súlade s ustanoveniami oddielu III má osobitné práva“ [*neoficiálny preklad*].

20. Oddiel III smernice 97/13 (články 7 až 11) podrobnejšie upravuje individuálnu licenciu. Článok 10 stanovuje, že členské štáty môžu obmedziť počet individuálnych licencií v rozsahu, aký sa požaduje na zabezpečenie efektívneho využitia rádiových frekvencií. V tejto súvislosti musia brať patričný ohľad na potrebu maximalizovať úžitok pre používateľov a uľahčiť vývoj voľnej súťaže. Členské štáty udeľujú tieto individuálne licencie na základe výberových kritérií, ktoré musia byť objektívne, nediskriminačné, transparentné, úmerné a podrobné.

21. Podľa článku 11 ods. 1 smernice 97/13 môže udelenie licencií zakladať zaplatenie poplatkov, ktoré majú za cieľ pokrývať náklady. Odsek 2 navyše umožňuje uložiť ďalšie poplatky:

„Nehádajac na odsek 1 môžu členské štáty, ak sa majú použiť vzácne zdroje, povoliť svojim národným regulačným orgánom uložiť poplatky, ktoré odrážajú potrebu zabezpečiť optimálne využitie zdrojov. Takéto poplatky musia byť nediskriminačné a osobitne mať na zreteli potrebu podporiť rozvoj inovačných služieb a súťaže.“ [*neoficiálny preklad*]

22. Smernica 97/13 bola zrušená smernicou 2002/21(11). Na rozdiel od smernice 97/13 článok 9 ods. 3 smernice 2002/21 teraz výslovne stanovuje, že členské štáty môžu podnikom povoliť prevod práv na používanie rádiových frekvencií na iné podniky.

23. Článok 9 ods. 4 smernice 2002/21 stanovuje v tomto prípade toto:

„Členské štáty zabezpečia, aby podnik, ktorý zamýšľa previesť práva na používanie rádiových frekvencií, oznámil tento zámer národnému regulačnému orgánu zodpovednému za prideľovanie

spektra, a aby sa všetky prevody vykonali v súlade s postupmi stanovenými národným regulačným orgánom a aby boli zverejnené. Národné regulačné orgány zabezpečia, aby následkom takýchto transakcií nedošlo k deformácii súťaže. Ak bolo používanie rádiových frekvencií harmonizované uplatňovaním rozhodnutia 676/2002/ES (Rozhodnutie o rádiovom spektre) alebo iných opatrení Spoločenstva, nesmie mať žiadny takýto prevod za následok zmenu v používaní tejto rádiových frekvencie.“

24. Významné je tiež rozhodnutie Európskeho parlamentu a Rady 128/1999/ES zo 14. decembra 1998 o koordinovanom zavádzaní tretej generácie mobilných a bezdrôtových komunikačných systémov (UMTS) v Spoločenstve [neoficiálny preklad](12) (ďalej len „rozhodnutie UMTS“). Týmto rozhodnutím dali Parlament a Rada v istom zmysle signál na zavedenie mobilnej telekomunikácie UMTS v Európe.

25. Odôvodnenia rozhodnutia UMTS odkazujú na medzinárodný vývoj a medzinárodné predpisy týkajúce sa mobilnej telekomunikácie tretej generácie. 3. ods. 1 rozhodnutia UMTS ukladá členským štátom povinnosť, aby najneskôr do 1. januára 2000 zaviedli systém povolení pre UMTS. Na základe článku 3 ods. 3 „zabezpečia, aby v súlade s právom Spoločenstva bola dodávka UMTS organizovaná vo frekvenčných pásmach, ktoré boli harmonizované CEPT...“ [neoficiálny preklad].

## 2. Vnútroštátne predpisy

26. Podľa článku 1 Wireless Telegraphy Act 1949 (zákon z roku 1949 o bezdrôtovej telegrafii) (ďalej len „WTA 1949“) „nikto nemôže zriadiť alebo používať bezdrôtovú telegrafnú stanicu, alebo inštalovať alebo používať bezdrôtové telegrafné zariadenie bez toho, aby na tento účel nedostal od štátneho tajomníka licenciu podľa tohto článku písm. a)“. WTA 1949 stanovuje uplatnenie trestných sankcií v prípade porušenia tohto zákazu.

27. V roku 1997 začalo ministerstvo a RA rozsiahle prípravné práce na udelenie licencií na UMTS. So záujmovými skupinami prebehli konzultácie a boli prizvaní externí poradcovia. Tieto práce viedli k vypracovaniu základných ustanovení, ktoré upravujú udelenie licencií na UMTS.

28. Wireless Telegraphy Act 1998 (zákon z roku 1998 o bezdrôtovej telegrafii) (ďalej len „WTA 1998“) na základe usmernenia pre udelenie licencií a predovšetkým umožnil vybrať sumy vyššie, než sú administratívne náklady. Pri stanovení týchto súm sa berú do úvahy tieto hľadiská:

- efektívna správa a používanie elektromagnetického spektra,
- akákoľvek ekonomická výhoda vyplývajúca z používania bezdrôtovej telegrafie,
- rozvoj inovačných služieb a
- súťaž pri poskytovaní telekomunikačných služieb.

29. Ďalšie osobitné aspekty udelenia licencií na UMTS boli upravené vo Wireless Telegraphy (Third Generation Licences) Regulations 1999 [vyhláška o bezdrôtovej telegrafii (licencie tretej generácie)] (ďalej len „WTA Regulations“), ktoré boli prijaté na základe WTA 1998. WTA Regulations vo svojich prílohách upresňujú najmä rozdelenie piatich licencií, ktoré sa majú udeliť. Vyplýva z nich, že licencie A a B pokrývajú, a to každá z nich, párové spektrum(13) 2 x 15 MHz a licencie C, D a E pokrývajú, a to každá z nich, párové spektrum 2 x 10 MHz. Licencia A je vyhradená pre operátora mobilných telekomunikácií, ktorý v súčasnosti ešte nie je na britskom trhu prítomný.

30. Podrobné pravidlá pre účasť na ponukovom konaní, ako aj jeho priebeh boli uverejnené v

oznámení z 22. decembra 1999. Od počiátku bola účasť na ponukovom konaní viazaná na to, že uchádzač musel predovšetkým zložiť kauciu 50 miliónov GBP. Okrem toho boli minimálne ponuky stanovené od 89,3 do 125 miliónov GBP v závislosti od rozsahu licencie.

31. Obchodovanie s frekvenciami, ktoré členské štáty môžu na základe článku 9 ods. 3 smernice 2002/21 začať, nebolo doposiaľ v Spojenom kráľovstve zavedené.

### III – Skutkový stav a prejudiciálne otázky

32. Na ponukovom konaní, ktoré trvalo od 6. marca do 27. apríla 2000, sa celkovo zúčastnili štyri podniky, ktoré už boli v Spojenom kráľovstve usadené, a deväť potenciálne nových subjektov. Licenciu získali títo vydražiteľia:

Licencia

Vydražiteľ

Posledná ponuka v GBP

Licencia A (vyhradená pre nových operátorov)

TIW UMTS (UK) Limited (teraz Hutchinson 3G UK Limited) (nový operátor)

4 384 700 000

Licencia B

Vodafone Limited (usadený prevádzkovateľ)

5 964 000 000

Licencia C

BT3G Limited(14) (usadený prevádzkovateľ)

4 030 100 000

Licencia D

One2One Personal Communications Limited (teraz T-Mobile [UK] Limited) (usadený prevádzkovateľ)

4 003 600 000

Licencia E

Orange 3 G Limited (usadený prevádzkovateľ)

4 095 000 000

Celková suma

22 477 400 000

33. Licencie boli udelené v máji a septembri 2000 a sú platné do 31. decembra 2021. Nadobúdatelia splatili licenčné poplatky v plnej výške v roku 2000. Správne poplatky súvisiace s prípravou a vykonaním ponukového konania dosiahli výšku 8 miliónov GBP (približne 13,7 milióna eur).

34. Vlastníci licencií sú predovšetkým povinní do 31. decembra 2007 zriadiť a následne prevádzkovať telekomunikačnú službu na území, kde žije aspoň 80 % obyvateľov Spojeného kráľovstva. Navyše musia získať povolenie na základe článku 7 Telecommunications Act 1984, ktoré im vo všeobecnosti umožní poskytovať mobilné telekomunikačné služby.

35. Odvolatelia zastávajú názor, že v licenčných poplatkoch je zahrnutá DPH. Z tohto dôvodu požadujú vrátenie DPH ako dane zaplatenej na vstupe pri vlastných zdaniteľných plneniach. Commissioners of Customs & Excise túto žiadosť o vrátenie zamietli. Podľa ich názoru nepodliehalo udelenie licencií DPH. Odvolatelia po svojej neúspešnej žalobe v prvostupňovom konaní teraz uplatňujú svoje nároky na VAT and Duties Tribunal, London, ktorý rozhodnutím z 24. augusta 2004 položil Súdnemu dvoru podľa článku 234 ES tieto prejudiciálne otázky:

1. Za okolností stanovených v opise skutočností, ktoré nie sú sporné medzi účastníkmi konania, má sa pojem „hospodárska činnosť“ na účely článku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice vykladať tak, že zahŕňa vydávanie licencií pre mobilné telekomunikácie tretej generácie štátnym tajomníkom obchodu a priemyslu (Secretary of State for Trade and Industry, ďalej len „štátny tajomník“) formou ponukového konania na používanie telekomunikačných zariadení v určených segmentoch elektromagnetického spektra (ďalej len „činnosť“) a čo treba brať do úvahy pri tejto otázke?
2. Za okolností stanovených v opise skutočností, ktoré nie sú sporné medzi účastníkmi konania, čo treba brať do úvahy pri otázke, či štátny tajomník konal alebo nekonal pri výkone činnosti ako „orgán verejnej správy“ v zmysle článku 4 ods. 5 šiestej smernice?
3. Za okolností stanovených v opise skutočností, ktoré nie sú sporné medzi účastníkmi konania, môže byť činnosť i) sčasti „hospodárskou činnosťou“ a sčasti nie a/alebo ii) sčasti vykonávaná verejnoprávnym orgánom konajúcim ako orgán verejnej správy a sčasti nie, s výsledkom, že činnosť bude sčasti podliehať dani z pridanej hodnoty a sčasti nie?
4. Aká má byť miera pravdepodobnosti výrazného narušenia voňej súťaž v zmysle článku 4 ods. 5 druhého pododseku šiestej smernice a aká má byť miera časovej blízkosti takéhoto narušenia vo vzťahu k vykonávaniu činnosti preto, aby osoba vykonávajúca činnosť bola považovaná podľa tohto pododseku za zdaniteľnú osobu? V akom rozsahu, ak vôbec, sa týka zásada daňovej neutrality tejto otázky?
5. Zahŕňa pojem „telekomunikácie“ uvádzaný v prílohe D šiestej smernice (na ktorú odkazuje článok 4 ods. 5 tretí pododsek šiestej smernice) vydanie licencií pre mobilné telekomunikácie tretej generácie štátnym tajomníkom formou ponukového konania na použitie telekomunikačných zariadení v určených segmentoch elektromagnetického spektra, za okolností stanovených v opise skutočností, ktoré nie sú sporné medzi účastníkmi konania?
6. Keď sa i) členský štát rozhodol zahrnúť do vnútroštátneho právneho systému článok 4 ods. 1 a 5 šiestej smernice spôsobom prijatia zákona splnomocňujúceho verejný orgán (ako v tomto prípade Ministerstvo financií Spojeného kráľovstva) na vydávanie inštrukcií určených, ktoré dodávky tovarov a poskytovanie služieb vykonané verejnými orgánmi budú považované za

zdaniteľné plnenia a ii) tento verejný orgán vydáva alebo zamýšľa vydať na základe tohto splnomocnenia inštrukcie určujúce, že určité plnenia sú zdaniteľné: vzťahuje sa zásada stanovená v bode 8 rozsudku z 13. novembra 1990, *Marleasing/Comercial Internacional de Alimentación* (C-106/89, Zb. s. I-4135) na výklad predmetného vnútroštátneho zákona a týchto inštrukcií (a ak áno, ako)?

#### IV – Posúdenie

##### A – O prvej prejudiciálnej otázke: existencia hospodárskej činnosti

36. Svojou prvou otázkou chce vnútroštátny súd zistiť, či udelenie licencií, ktoré oprávňujú využívať telekomunikačné zariadenia v určených segmentoch elektromagnetického spektra formou ponukového konania, je hospodárskou činnosťou v zmysle článku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice.

37. Podľa článku 4 ods. 1 šiestej smernice pojem zdaniteľná osoba predstavuje osobu, ktorá nezávisle na ubovoňom mieste vykonáva hospodársku činnosť, odhliadajúc od účelu a výsledkov tejto činnosti. Ustanovenie tak neupravuje len to, kto môže byť zdaniteľnou osobou, ale tiež podmienky, za ktorých činnosť určitého subjektu podlieha DPH.

38. Článok 4 ods. 2 šiestej smernice obsahuje široký výpočet toho, čo možno považovať sa hospodársku činnosť v zmysle odseku 1. Medzi hospodárske činnosti osobitne patria všetky činnosti výrobcov, obchodníkov a osôb poskytujúcich služby, ako aj využívanie hmotného alebo nehmotného majetku na účely nadobúdania zisku z nich na nepretržitom základe.

39. Súdny dvor z tejto definície vyvodil, že „poukazuje na rozsah pôsobnosti pojmu hospodárska činnosť a jeho objektívny charakter v tom zmysle, že činnosť je posudzovaná sama osebe nezávisle od jej cieľov alebo jej výsledkov“. (15)

40. Subjektívne úmysly, ktoré dotknutá osoba svojou činnosťou sleduje, sú teda irelevantné. V opačnom prípade by daňový úrad musel pristúpiť k vyšetrovaniu s cieľom určiť úmysel zdaňovanej osoby, čo by bolo v rozpore s cieľmi spoločného systému DPH spočívajúcemu v zabezpečení právnej istoty a v uľahčení prijímania aktov spojených s uplatnením DPH tým, že sa okrem výnimkových prípadov zohľadní objektívna povaha cieľa dotknutého plnenia. (16)

41. Najskôr preskúvam námietku, že hospodárska činnosť je vylúčená z dôvodu, že udelenie licencií na UMTS formou ponukového konania slúži na reguláciu trhu. Následne je potrebné preskúmať, či sa táto operácia musí kvalifikovať ako využívanie majetku na účely nadobúdania zisku z neho na nepretržitom základe v zmysle článku 4 ods. 2 šiestej smernice.

1. Vylučuje cieľ spočívajúci v regulácii trhu akúkoľvek hospodársku činnosť?

42. Udelenie licencií formou ponukového konania je podmienené tým, že rádiové frekvencie sú obmedzené zdroje. Segment elektromagnetického spektra, ktorý je k dispozícii pre mobilné telekomunikačné služby, je stanovený medzinárodnými zmluvami. V rámci tohto segmentu možno súbežne prevádzkovať len obmedzený počet mobilných telekomunikačných sietí. Regulačný zásah štátu je nevyhnutný nato, aby sa zabezpečila riadna a nerušená prevádzka.

43. Rozhodnutie UMTS zaväzuje členské štáty, aby zaviedli administratívne postupy, ktoré sú nevyhnutné na zavedenie služieb UMTS.

44. Smernica 97/13 a vnútroštátne akty, ktoré ju preberajú, tvoria konkrétny právny rámec, ktorým sú členské štáty pri prideľovaní frekvenčných pásiem viazané. Podľa článku 10 smernice 97/13 im prislúcha vydávať individuálne licencie na základe výberových kritérií, ktoré musia byť

objektívne, nediskriminačné, transparentné, úmerné a podrobné. ?lánok 11 ods. 2 smernice 97/13 im umož?uje uloži? poplatky, ktoré odrážajú potrebu zabezpe?i? optimálne využitie týchto zdrojov.

45. Spojené krá?ovstvo sa rozhodlo udeli? licencie, ktoré opráv?ujú používa? ur?ité telekomunika?né frekvencie, prostredníctvom ponukového konania. Príjmy pochádzajúce z tohto ponukového konania sa považovali za poplatky v zmysle ?lánku 11 ods. 2 smernice 97/13. Pod?a informácií Spojeného krá?ovstva mal postup ponukového konania umožni? nájs? podniky, pre ktoré by licencie predstavovali významnú hospodársku hodnotu a ktoré by tak poskytli záruku, že využitie licencií prinesie ?o možno najvä?ší úžitok. Naopak nešlo o to, aby štát dosiahol vysoké zisky.

46. ?lenské štáty, ktoré predložili pripomienky, ako aj Komisia z týchto okolností vyvodzujú, že udelenie licencií na UMTS ministrom alebo RA nemalo hospodársku povahu v zmysle ?lánku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice, ale že je opatrením na reguláciu trhu.

47. S touto myšlienkou nemožno súhlasi?.

48. Skuto?nos?, ?i ?innos? bude hospodárskou ?innos?ou z h?adiska DPH, závisí od jej objektívnej povahy, ktorá sa musí ur?i? vzh?adom na konkrétne vonkajšie okolnosti. Cie? sledovaný touto ?innos?ou, teda regulova? prístup na trh s mobilnými telekomunikáciami v súlade s právnou úpravou Spolo?enstva a ur?enie najvhodnejšieho prevádzkovate?a, je naopak bezvýznamný. Ciele takejto povahy sa totiž pod?a citovanej judikatúry nemajú pri kvalifikácii ?innosti zoh?adni?.(17)

49. Ponukové konanie sa týkalo práva používa? po?as obdobia 20 rokov ur?ité rádiové frekvencie na prevádzku mobilnej telekomunika?nej siete. Toto právo získali podniky, ktoré v ponukovom konaní podali najvyššie ponuky.

50. Ani právna kvalifikácia udelenia licencií štátom – ako správne povolenie alebo ob?ianskoprávne plnenie –, ani ozna?enie zodpovedajúceho protiplnenia zo strany podniku – ako poplatku alebo ceny(18) – nie sú pre ur?enie objektívnej povahy ?innosti rozhodujúce. Je totiž zrejmé, že licencia bola v každom prípade udelená za sumu, ktorá bola dosiahnutá v ponukovom konaní, takže pe?ažné plnenie je priamo spojené s udelením licencie. Platba napokon nepredstavuje poplatok pokrývajúci len administratívne náklady.

51. Ú?astníci konania sa nezhodujú v tom, ?i ponukové konanie smerovalo k nadobudnutiu osobitne vysokého zisku. Tak by sa teda mohla napríklad skuto?nos?, že sa udelilo len pä? licencií a nie – ako v Nemecku – šes?, posúdi? na jednej strane ako umelo zmenšená ponuka, ktorá prispela k zvýšeniu zisku ponukového konania. Na druhej strane by rozhodnutie o udelení piatich licencií na trhu mohlo by? tiež odôvodnené úvahami o regulácii trhu.(19) Okrem štyroch uchádza?ov, ktorí už boli v Spojenom krá?ovstve usadení, mal k posilneniu vo?nej sú?áže prispie? aj nový ú?astník trhu. Ak by sa musel trh rozdeli? medzi vä?ší po?et konkurentov, návratnosť vysokých investícií do sietí by sa už pravdepodobne nezaistila.

52. Nakoniec, na túto otázku nie je tiež potrebné odpoveda?, rovnako ako na otázku, ?i zámerom konania o udelení licencií bolo nadobúdanie zisku.

53. Objektívne totiž minister udelil licencie za pe?ažné plnenie, ktoré malo odráža? hospodársku hodnotu licencií a ktoré jednozna?ne prekro?ilo náklady tohto konania o udelení. Nadobudnutie zna?ného zisku bolo vopred plánované, keďže vláda v rámci úpravy ponukového konania stanovila minimálne ponuky až do výšky 125 miliónov GBP. Skuto?nos?, ?i nadobúdanie tohto zisku bolo alebo nebolo motívom konania štátu, alebo bolo len ved?ajším ú?inkom, ktorý bol spojený s týmto druhom konania o udelení, nemôže ma? nijaký vplyv na kvalifikáciu udelenia

licencií formou ponukového konania na účely DPH.

54. Skutočnosť, že udelenie licencií sa nakoniec začlenilo do regulačného rámca ovplyvneného právnou úpravou Spoločenstva, nebráni tomu, aby sa kvalifikovalo ako hospodárska činnosť. Splnenie týchto právnych požiadaviek poskytuje aktu len (povinne) stanovený cieľ, ktorý sa nemôže vziať do úvahy pri kvalifikácii hospodárskej povahy činnosti.(20)

55. To, že regulačná činnosť môže ako hospodárska činnosť podliehať DPH, možno ukázať na prílohe D bode 7 šiestej smernice. Medzi činnosťami, ktoré sa totiž majú považovať za činnosti štátu podliehajúce DPH v súlade s článkom 4 ods. 5 tretím pododsekom šiestej smernice, sú v tejto prílohe uvedené transakcie s poľnohospodárskymi výrobkami, ktoré uskutočňujú poľnohospodárske intervenčné agentúry na základe nariadení o spoločnej organizácii trhu s týmito výrobkami. Ak intervenčná agentúra predáva výrobky zo svojich zásob, musí zaplatiť DPH, aj keď tieto operácie sú zamerané predovšetkým na reguláciu trhu, a nie na nadobúdanie zisku.

56. Poukázanie na vonkajšie objektívne znaky operácie rozširuje pojem hospodárska činnosť na širokú oblasť, čo je v súlade s názorom Súdneho dvora.(21) Ak sa v tomto štádiu skúmania už prihliadlo na to, že verejný orgán vykonáva činnosť v rámci plnenia svojej zákonom stanovenej úlohy, pôsobnosť šiestej smernice by sa vopred podstatne obmedzila. Zostal by osobitne len obmedzený priestor na uplatnenie článku 4 ods. 5 šiestej smernice, aj keď toto ustanovenie obsahuje osobitné pravidlá pre orgány verejnej správy.

57. Súdny dvor v rozsudku SAT Fluggesellschaft(22), ktorý osobitne citovali niektorí účastníci konania, nepochybne rozhodol, že o hospodársku činnosť v zmysle súťažných pravidiel Zmluvy ES nejde v prípade, ak ide o výkon verejnej moci.

58. Súťažné pravidlá a šiesta smernica o DPH sú však založené na odlišnom chápaní hospodárskej činnosti. Súťažné pravidlá považujú výkon verejnej moci za kritérium vylučujúce hospodársku činnosť z ich pôsobnosti. Nezahŕňajú však osobitný režim činností štátu pri výkone verejnej moci.

59. Pojem hospodárska činnosť, ktorý je uvedený v článku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice je širší než pojem použitý v súťažných pravidlách. Výkon verejnej moci tu nehrá žiadnu úlohu. Tento aspekt sa zohľadní až v neskoršom štádiu skúmania, a to v rámci osobitného režimu článku 4 ods. 5. Toto ustanovenie by bolo úplne zbytočné, ak by sa šiesta smernica, podobne ako súťažné pravidlá, vôbec nevzťahovala na akty orgánu verejnej správy.

2. Využívanie majetku na účely nadobúdania zisku z neho na nepretržitom základe

60. V súlade s článkom 4 ods. 2 šiestej smernice sa za hospodársku činnosť považuje predovšetkým využívanie hmotného alebo nehmotného majetku na účely nadobúdania zisku z nich na nepretržitom základe. Práva na používanie frekvencií predstavujú nehmotný majetok.

61. Podľa ustálenej judikatúry sa v súlade so zásadou neutrality spoločného systému DPH pojem využívanie vzťahuje na všetky operácie bez ohľadu na ich právnu formu.(23) Súdny dvor tak považoval napríklad prenájom majetku za využívanie majetku, ktoré sa musí považovať za hospodársku činnosť v zmysle článku 4 ods. 2 šiestej smernice.(24) Spojené kráľovstvo udelilo odvolateľom za poplatok časovo obmedzenú licenciu na používanie frekvencií. Táto operácia, ktorá sa podobá prenájomu, sa musí považovať za využívanie nehmotného majetku na účely nadobúdania zisku.

62. Dánska a holandská vláda však tvrdia, že nadobudnutý zisk nemá *nepretržitú povahu*, keďže udelenie licencií bolo jednorazovou operáciou.
63. Zatiaľ čo pojem „nachhaltig“, ktorý je uvedený v nemeckej jazykovej verzii, nie je úplne jasný, použitie iných jazykových verzií jasne ukazuje, že nadobúdanie zisku musí byť dlhodobé.(25) Samotné príležitostné komerčné využívanie majetku teda nepredstavuje hospodársku činnosť v zmysle článku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice, ako Súdny dvor rozhodol v rozsudku Enkler(26).
64. Udelenie licencií, ktoré sa má v prejednávanej veci posúdiť, však nie je príležitostným využívaním v tomto zmysle. Na objasnenie v krátkosti pripomeniem okolnosti veci Enkler. Išlo o to, či príležitostný prenájom obytného automobilu, ktorý jeho vlastník okrem iného v podstate využíva na osobné účely, sa musí tiež považovať za využívanie majetku na účely nadobúdania zisku z neho na nepretržitom základe.
65. Skúmanie Súdneho dvora vychádza z povahy majetku. Skutočnosť, že majetok možno výlučne použiť na hospodárske účely, vo všeobecnosti postačuje na to, aby sa pripustilo, že jeho vlastník ho využíva na hospodárske činnosti, a teda na účely nadobúdania zisku z neho na nepretržitom základe. Naopak, ak sa môže majetok z dôvodu svojej povahy použiť tak na hospodárske, ako aj na osobné účely, je potrebné preskúmať všetky podmienky jeho využívania, aby sa zistilo, či sa skutočne používa na účely nadobúdania zisku z neho na nepretržitom základe.(27)
66. V prípade práva na používanie rádiových frekvencií na účely ponuky mobilných telekomunikačných služieb UMTS môže prichádzať do úvahy len hospodárske využívanie. Z toho teda vyplýva, že tu od počiatku nejde o otázku oddelenia hospodárskeho využívania majetku od využívania osobného. Nemôže teda ísť ani o príležitostnú hospodársku činnosť, ktorá by ustúpila osobnému využívaniu.
67. Skutočnosť, že sa licencie udelili len raz na dlhú dobu, neznamená, že ide o príležitostné využívanie na hospodárske účely. V tejto súvislosti nejde o to, ako často zdaniteľná osoba uskutočňuje porovnateľné plnenia, ale o to, či určitý majetok dlhodobo prináša zisk. V prejednávanej veci o tom neexistujú žiadne pochybnosti. Právo na používanie frekvencií sa udelilo na dvadsať rokov a štátu prináša zisk počas celého tohto obdobia.
68. Skutočnosť, že poplatok bol jednorazovou platbou zaplatenou v okamihu udelenia licencie a nie periodicky sa opakujúcou platbou, nemení nič na nepretržitom charaktere nadobúdaného zisku. Teoreticky by sa mohol poplatok za licenciю zaplatiť aj inou formou. To, či sa šiesta smernica uplatní, však nemôže závisieť od podmienok platby poplatku, ktoré si strany môžu dohodnúť.
69. Bez ohľadu na túto skutočnosť možno licenciю predčasne vrátiť alebo odobrať, takže jednorazovo udelené právo na používanie nebude na obdobie dvadsiatich rokov zachované.
70. Časovo obmedzené udelenie práva na používanie nie je nakoniec porovnateľné s predajom cenných papierov, ktorý Súdny dvor nepovažuje – pokiaľ sa neuskutoční v rámci podnikateľskej činnosti – za hospodársku činnosť z dvoch dôvodov.(28)

71. Zisky pochádzajúce z držby alebo predaja akcií – teda dividendy a kapitálové výnosy – nevyplývajú najmä z ich aktívneho využívania, ale sú priamym dôsledkom ich vlastníctva. Na rozdiel od toho nie sú príjmami pochádzajúcimi z udelenia licencií len príjmy vyplývajúce z práva disponovať s frekvenciami, ako je to v prípade dividend a kapitálových výnosov, ale aj príjmy pochádzajúce z využívania tohto práva.

72. Príjmy z predaja cenných papierov sú okrem toho len jednorazové. Po tom, čo hospodársky majetok opustil imanie predajcu, nemôže ho tento predajca viac využívať na účely nadobúdania zisku. Naopak, štát sa s konečnou platnosťou nevzdáva práva disponovať s frekvenciami. Toto právo sa mu naopak vracia najneskôr v okamihu uplynutia lehoty platnosti licencie, a potom sa teda môže opäť niekomu udeliť.

73. Na prvú otázku je teda potrebné odpovedať takto:

Udelenie licencií, ktoré zahrňujú právo používať na určitú dobu stanovenú časť elektromagnetického spektra na účely ponuky telekomunikačných služieb UMTS, štátnym orgánom prostredníctvom ponukového konania sa musí za okolností sporu vo veci samej považovať za využívanie nehmotného majetku na účely nadobúdania zisku z neho na nepretržitom základe, a teda za hospodársku činnosť v zmysle článku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice.

*B – O druhej a piatej prejudiciálnej otázke: podmienky, za ktorých verejné orgány konajú ako zdaniteľné osoby*

1. Úvodná poznámka o štruktúre článku 4 ods. 5 šiestej smernice

74. Článok 4 ods. 5 šiestej smernice obsahuje rozdielne pravidlá určujúce, kedy sa štát považuje a kedy nepovažuje za zdaniteľnú osobu.(29)

75. Podľa základného pravidla uvedeného v jeho prvom pododseku sa štátne orgány, orgány regionálnej a miestnej správy a iné orgány riadiace sa verejným právom nepovažujú za zdaniteľné osoby vzhľadom na činnosti alebo plnenia, ktorých sa zúčastňujú ako orgány verejnej správy. Ustanovenie tak zo všeobecnej daňovej povinnosti vylučuje orgány verejnej správy, aj keď vykonávajú hospodársku činnosť v zmysle článku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice. Na výkon verejnej moci sa teda hľadí ako na konanie súkromného spotrebiteľa.

76. Podľa druhého pododseku sa však štát na rozdiel od prvého pododseku považuje za zdaniteľnú osobu, ak by zaobchádzanie s ním ako s osobou nepodliehajúcou dani viedlo k výraznému narušeniu voľnej súťaže. Toto ustanovenie sa zakladá na tom, že určité štátne orgány môžu – aj keď vykonávajú činnosť v rámci verejnej moci – vstúpiť do hospodárskej súťaže s plneniami, ktoré poskytujú súkromní súťažitelia. Slúži teda na zabezpečenie daňovej neutrality.(30)

77. Nakoniec podľa tretieho pododseku sa štátne orgány považujú za zdaniteľné osoby v súvislosti s činnosťami vymenovanými v prílohe D, pokiaľ tieto činnosti nie sú zanedbateľné. Vymenované činnosti sa teda môžu posudzovať bez toho, aby bolo potrebné zisťovať, či štát tieto činnosti vykonáva v rámci výkonu verejnej moci.

78. Oblasti, ktoré sú uvedené v prílohe D – vrátane telekomunikačných služieb –, sa v podstate týkajú hospodárskych plnení,(31) ktoré najčastejšie poskytuje alebo poskytoval štát pri výkone verejnej moci výlučne z dôvodu ich významu pre všeobecný záujem, ktoré by však rovnako mohli ponúkať súkromné podniky.(32) Medzičasom boli niektoré uvedené hospodárske odvetvia

liberalizované. Súkromné podniky sú tu skutočne v konkurenčnom vzťahu sťasti so súkromnými podnikmi a sťasti ešte stále so štátnymi podnikmi, ktoré boli v minulosti monopolmi. Tento vývoj sa zjavne zohľadnil pri prijímaní šiestej smernice v roku 1977.

79. Ak by sa udelenie licencií na mobilné telekomunikačné služby malo v oblasti telekomunikácií považovať za nezanedbateľnú činnosť, tak by v každom prípade podliehalo DPH bez ohľadu na to, či ide o výkon verejnej moci alebo o konkrétne narušenie voľnej súťaže. Zdá sa teda užitočné odpovedať na piatu otázku skôr než na druhú, tretiu a štvrtú otázku.

2. O piatej prejudiciálnej otázke: zahŕňa pojem telekomunikačné služby, ktorý je uvedený v prílohe D šiestej smernice, udelenie licencií na UMTS formou ponukového konania?

80. Účastníci konania sa v zásade nezhodujú v tom, či pojem „telekomunikácie“ uvedený v prílohe D bode 1 zahŕňa len ponuku samotných telekomunikačných služieb(33) – čo uvádzajú vlády, ktoré predložili pripomienky, a Komisia – alebo tiež s tým súvisiace činnosti, a teda udelenie licencií, čo je názor odvolateľov.

81. Zo znenia prílohy D nemožno vyvodiť nič, čo by umožnilo skončiť s týmto rozporom. Skutočnosť, že sa v nemeckej jazykovej verzii používa zastaralý pojem „Fernmeldwesen“ a nie pojem „Telekommunikation“, je irelevantná. V iných jazykových zneniach sa používa starší pojem zaužívaný pre každý z týchto jazykov (pozri napríklad „telecommunications“ alebo „télécommunications“). Ako správne uvádza nemecká vláda, pojmy „Fernmeldwesen“ a „Telekommunikation“ sú vo veľkej miere synonymá.

– Historický výklad

82. Podľa historického výkladu by bolo možné tvrdiť, že udelenie licencií na mobilné telekomunikačné služby súkromným podnikom nemožno zahrnúť pod pojem telekomunikácie, keďže takéto licencie v okamihu vydania smernice v roku 1977 vôbec neexistovali. V rozhodnej dobe totiž všetky telekomunikačné služby prevádzkovali poštové orgány štátu v rámci vlastnej správy. Normotvorca Spoločenstva teda vtedy nemal pravdepodobne v úmysle prijať úpravu týkajúcu sa licencií na telekomunikácie.

83. Historická výkladová metóda má však v každom prípade len sekundárny dosah a nemôže byť sama osebe rozhodujúca.(34) Okrem toho je ďalej potrebné vykladať ustanovenia šiestej smernice systematicky a najmä so zohľadnením ich cieľa.

– Systematický výklad

84. Z hľadiska systematického výkladu by mohla mať predovšetkým význam definícia telekomunikačných služieb, ktorá je uvedená v článku 9 ods. 2 písm. b) desiatej zářžke šiestej smernice.(35) Znie takto:

„Služby telekomunikácií sa považujú za služby súvisiace s prenosom, vysielaním alebo prijímaním signálov, písaného textu, obrazov a zvukov alebo informácií akejkoľvek povahy telegraficky, rádiovým, optickým alebo pomocou ostatných elektromagnetických systémov vrátane súvisiaceho prevodu alebo postúpenia práva na používanie kapacity na takéto prenos, vysielanie alebo prijímanie. ...“

85. Článok 9 definuje miesto, ktoré sa v prípade poskytovania služieb považuje za miesto plnenia. Odsek 2 písm. e) v tejto súvislosti tiež stanovuje, a to najmä pre poskytovanie telekomunikačných služieb, ktoré sú tam definované, že miestom poskytovania v prípade cezhraničných služieb je sídlo zákazníka.

86. Niektoré vlády a Komisia považujú za vhodné vyvodiť z tejto definície určité závery a zastávajú názor, že táto definícia zahŕňa len poskytovanie telekomunikačných služieb v užšom slova zmysle. Práva na používanie „kapacity na takýto prenos, vysielanie alebo prijímanie“, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa podľa ich názoru týkajú infraštruktúry a nie licencií na používanie frekvencií.

87. Odvolatelia z tejto pasáže, ktorá v angličtine znie: „including the related transfer or assignment of the right to use the capacity for such transmission, emission or reception“, dospievajú k opačnému názoru. Pojem „capacity“ sa podľa ich názoru používa aj v zmysle „frequency spectrum capacity“.

88. Zdá sa, že anglická jazyková verzia tento výklad skutočne umožňuje. Iné jazykové verzie však podporujú výklad vlád, ktoré predložili pripomienky, a Komisie.<sup>(36)</sup> V prípade rozporov medzi jazykovými verziami má osobitný význam účel ustanovenia,<sup>(37)</sup> ktoré v tomto prípade tiež svedčí proti zahrnutiu udelenia licencií.

89. Ako správne uvádza holandská vláda, právna úprava musí zabezpečiť, aby telekomunikačné služby poskytované z tretích štátov zákazníkom v Spoločenstve boli v Spoločenstve aj zdaňované.<sup>(38)</sup> Toto odôvodnenie sa vzťahuje len na poskytovanie telekomunikačných služieb v užšom slova zmysle. Licencie totiž v každom prípade udeľujú príslušné vnútroštátne orgány. Navyše, väšinou môžu byť nadobúdatelia, teda poskytovatelia služieb, rovnako usadení v štáte, v ktorom sa licencia udeľuje, pretože je málo pravdepodobné, že sa mobilná telekomunikácia sieť UMTS zavedie a bude prevádzkovať bez prevádzkarne alebo dcérskej spoločnosti v príslušnom štáte.

90. Dánska, holandská vláda a vláda Spojeného kráľovstva, ako aj Komisia navyše poukazujú na definíciu telekomunikačných služieb, ktorá je uvedená v smerniciach prijatých v tejto oblasti s ohľadom na vnútorný trh. V úplnom súlade s judikatúrou Súdneho dvora je to, aby sa pri výklade šiestej smernice zohľadnili tiež definície uvedené v právnych aktoch, ktoré upravujú predmetnú oblasť a ktoré nesledujú iné ciele než právne predpisy o DPH.<sup>(39)</sup>

91. Článok 2 bod 4 smernice Rady 90/387/EHS z 28. júna 1990 o vytvorení vnútorného trhu pre telekomunikačné služby prostredníctvom otvoreného prístupu k sieti [*neoficiálny preklad*]<sup>(40)</sup> definuje telekomunikačné služby ako „služby, ktoré úplne alebo čiastočne spočívajú v prenose a smerovaní signálov v telekomunikačnej sieti telekomunikačnými postupmi, s výnimkou rozhlasového a televízneho vysielania“ [*neoficiálny preklad*]. Podľa tejto definície nie je udelenie licencií na UMTS telekomunikačnou službou.

92. Pretrvávajú však pochybnosti o tom, či definície citovaných pojmov možno bez obmedzenia uplatniť na prílohu D, keďže sa vždy vzťahujú na „Telekommunikationsdienste“ alebo „Telekommunikationsdienstleistungen“ („telecommunication services“ v anglickej jazykovej verzii), zatiaľ čo príloha D uvádza „Fernmeldewesen“ („telecommunications“ v anglickej jazykovej verzii). Tento pojem by sa dal chápať ako širší opis tejto oblasti činnosti, ktorý zahŕňa aj iné činnosti ako len poskytovanie telekomunikačných služieb v užšom slova zmysle.

93. Rozhodujúci je však ú?el úpravy ?lánku 4 ods. 5 tretieho pododseku šiestej smernice v spojení s jej prílohou D. Ako uviedol generálny advokát Alber, ?innosti vymenované v prílohe D sú ?innosti, v prípade ktorých je podstatný a zjavný hospodársky prospech.(41)

94. Ke?že tieto plnenia ponúkajú alebo môžu ponúka? *na základe ich samotnej povahy* aj súkromné podniky, vo všeobecnosti sa predpokladá, že majú významný dopad na hospodársku sú?až. Cie?om pravidla je v tejto situácii považova? štát za zdanite?nú súkromnú osobu. Pod?a druhého pododseku ?alšie plnenia poskytované štátom prípadne podliehajú DPH len vtedy, ak by hrozilo výrazné narušenie vo?nej sú?aže.

95. Považova? štát za súkromnú zdanite?nú osobu má zmysel len s oh?adom na poskytovanie telekomunika?ných služieb v užšom slova zmysle, pretože tieto plnenia môžu medzi?asom ponúka? aj súkromné podniky. Naopak, pri sú?asnom stave vývoja(42) je prvotné udelenie licencie na používanie ur?itých ?astí frekven?ného spektra úlohou, ktorá je vyhradená štátu.(43) Aj kedy udelenie licencií muselo by? pravdepodobne za ur?itých okolností v konkuren?nom vz?ahu s ?alším predajom licencií zo strany súkromných podnikov,(44) vo všeobecnosti sa nevyžaduje, aby sa štát, pokia? ide o túto ?innos?, považoval za súkromnú zdanite?nú osobu. V každom prípade sa musí v prvom rade preskúma?, ?i zdanenie plnenia poskytovaného štátom je pod?a kritérií ?lánku 4 ods. 5 druhého pododseku šiestej smernice nevyhnutné na ochranu hospodárskej sú?aže.

96. Na piatu otázku je preto potrebné odpoveda? tak, že pojem „telekomunikácie“, ktorý je uvedený v prílohe D bode 1 šiestej smernice, nezah??a pri sú?asnom stave vývoja udelenie štátnych licencií na UMTS formou ponukového konania.

3. O druhej prejudiciálnej otázke: výkon verejnej správy v zmysle ?lánku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice

97. Pod?a ?lánku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice sa na ú?ely uplatnenia pravidla nezdanenia musia kumulatívne splni? dve podmienky, a síce výkon ?inností zo strany verejného orgánu a to, že ich tento orgán vykonáva ako orgán verejnej správy.(45) Minister a RA túto podmienku nepochybne sp??ajú.

98. Druhú podmienku upresnil Súdny dvor v rozsudku Fazenda Pública(46) takto:

„Pokia? ide o túto poslednú podmienku, možno rozsah nezda?ovania verejných orgánov ur?i? na základe spôsobu výkonu predmetných ?inností...[(47)].

Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora teda vyplýva, že ?innosti vykonávané v rámci výkonu verejnej správy v zmysle ?lánku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice sú ?innosti, ktoré verejnoprávne orgány vykonávajú v rámci osobitného právneho režimu, s výnimkou ?inností, ktoré vykonávajú za rovnakých právnych podmienok ako súkromné podnikateľské subjekty...[(48)].“

99. Súdny dvor dodal, že nemožno vychádza? z predmetu alebo cie?a tejto ?innosti.(49)

100. Odvolatelia z judikatúry vyvodzujú, že rozhodujúca je predovšetkým forma aktu. Udelenie licencií formou ponukového konania sa uskuto??uje za rovnakých podmienok, ktoré by sa v anglickom práve uplatnili na súkromnoprávne transakcie. Pod?a odvolateľov nemožno zoh?adni? skuto?nos?, že udelenie licencií formou ponukového konania slúžilo na reguláciu trhu.

101. členské štáty, ktoré predložili pripomienky, a Komisia naopak zdôrazujú, že udelenie licencií na UMTS je podľa relevantných ustanovení vnútroštátneho práva a práva Spoločenstva vyhradené štátu, ktorý podlieha osobitným povinnostiam.

102. V tejto súvislosti treba konštatovať, že v súlade s článkom 2 ods. 1 písm. a) smernice 97/13 môže udeliť individuálne licencie, ktoré umožňujú prevádzkovať telekomunikačnú sieť, len národný regulačný orgán. Orgán musí v tejto súvislosti dodržiavať podmienky uvedené v článkoch 9 a 10 smernice. V prípade, ak členský štát udelí len obmedzený počet individuálnych licencií, musí tento výber urobiť na základe výberových kritérií, ktoré musia byť objektívne, nediskriminačné, transparentné, úmerné a podrobné (článok 10 ods. 3 smernice 97/13). Na poplatky, ktoré sa v tejto súvislosti vyberajú, sa vzťahujú podmienky článku 11 ods. 2 smernice 97/13.

103. Aj keď je konečné posúdenie vnútroštátneho právneho kontextu vyhradené vnútroštátnemu súdu, je nepochybné, že podľa WTA 1949 a WTA 1998, ako aj WTA Regulations je udelenie licencií na UMTS výlučne vyhradené ministrom. Povinnosti, ktoré mu vnútroštátne právna úprava ukladá, vyplývajú zo smernice 97/13. Navyše, len minister môže licenciu odobrať a to nielen v prípadoch stanovených v samotnej licencií, ale tiež z dôvodov národnej bezpečnosti, alebo aby sa splnili povinnosti vyplývajúce z práva Spoločenstva alebo medzinárodného práva.(50)

104. Minister zastúpený RA teda udelil licencie na UMTS na základe osobitného právneho režimu, ktorý sa na neho uplatňuje. Nijaký súkromný podnik nemohol udeliť licencie tohto druhu. To umožňuje dospieť k záveru, že udelenie licencií formou ponukového konania bolo činnosťou, ktorá prislúchala štátnemu orgánu v rámci výkonu verejnej moci.

105. To nie je nezlučiteľné so skutočnosťou, že licencie boli udelené formou ponukového konania, teda postupom, ktorý vychádza zo súkromného práva a ktorý teda môžu použiť aj súkromné podniky.

106. Súdny dvor nepochybne dospel k názoru, že rozhodujúci je spôsob vykonávania činnosti. Bolo by však príliš zužujúce vnímať za tým len „ako“, teda formu aktu. Záleží skôr na tom, či uplatniteľné ustanovenia v konečnom dôsledku umožňujú súkromným podnikom vykonávať podobnú činnosť. Ak by to tak bolo, musel by sa štát považovať za zdaniteľnú osobu, aby sa pri výbere DPH neohrozila daňová neutralita. Naopak, skutočnosť, že štát pri výkone oprávnení, ktoré sú mu výlučne priznané, môže využiť postup, ktorý je typický pre súkromné právo, nemá žiadny vplyv na daňovú neutralitu.

107. Rozhodujúce nie sú všeobecné súkromnoprávne pravidlá týkajúce sa udelenia licencií formou ponukového konania, ale konkrétny právny rámec, do ktorého je udelenie licencií formou ponukového konania začlenené.

108. Téza odvolateľov však vedie k úvahe, že verejná moc sa vykonáva len vtedy, ak štát prijíma správne akty, to znamená, ak sa jeho činnosť striktnie riadi správnym právom. Súdny dvor však toto chápanie výslovne zamietol v rozsudkoch, ktoré vyhlásil vo veciach týkajúcich sa daňových poplatkov.(51)

109. V rozsudku Fazenda Pública(52) však Súdny dvor dospel na základe skutočnosti, že správa verejných parkovísk zahŕňala využívanie právomocí orgánu verejnej moci, k záveru, že žinnosť podliehala osobitnému režimu verejného práva. Akt podliehajúci správnomu právu, pri ktorom je obťan voťi štátu v subordinaťnom vzťahu, predstavuje teda z pohľadu Súdneho dvora dôkaz výkonu verejnej správy v zmysle ľlánku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice bez toho, aby bol povinnou podmienkou tohto výkonu.(53)

110. Odkaz na právnu úpravu formy konania by mohol ohroziť jednotné uplatnenie šiestej smernice, pretože je v niektorých ľlenských štátoch, na rozdiel od ostatných ľlenských štátoch, pravdepodobné, že štát využíva nástroje súkromného práva. Vymedzenie nástrojov verejného práva od nástrojov súkromného práva sa tiež môže v rôznych vnútroštátnych právnych poriadkoch líšiť.

111. Navyše je potrebné uviesť, že ľlánok 4 ods. 5 prvý pododsek šiestej smernice len vyžaduje, aby sa plnenie uskutočnilo v rámci výkonu verejnej správy. Z tohto dôvodu nemožno udelenie licencií na UMTS formou ponukového konania posudzovať izolovane.(54) Táto žinnosť sa v prvom rade zaľľčuje do celkového rámca správy frekvencií a regulácie telekomunikaťného sektoru. V tomto kontexte štát v zásade vykonáva výluťné právomoci orgánu verejnej moci predovšetkým tým, že do vnútroštátneho práva preberá požiadavky rozhodnutia UMTS alebo smerníc o vnútornom trhu. V rámci verejnej moci koná tiež vtedy, ak trestnoprávne postihuje neoprávnené prevádzkovanie telekomunikaťných inštalácií podľa zákona WTA 1949, alebo pokiaľ zruší licenciu z dôvodov národnej bezpečnosti, alebo preto, aby splnil povinnosti vyplývajúce z práva Spoloťenstva alebo medzinárodného práva.

112. Tomu ľalej neodporuje, ak sa pri tomto preskúmaní zohľadní širší právny kontext žinnosti, zatiaľť o pri jej oznaťení ako hospodárskej žinnosti je urťujúci len vonkajší aspekt. V súlade s logikou ľlánku 4 šiestej smernice je v prvom rade práve zabezpeťiť rozsiahle uplatnenie smernice širokým výkladom odsekov 1 a 2 v prvom štádiu, priťom osobitné právne podmienky, za ktorých štát koná, sa zohľadnia v štádiu uplatnenia odseku 5.

113. Nakoniec kvalifikácia udelenia licencií formou ponukového konania za žinnosť, ktorá sa vykonáva v rámci verejnej správy nespochybnila, že štát tým dosiahol vysoké príjmy. To nepochybne môže – ako sa ukázalo – viesť k tomu, že konanie štátu bude mať hospodársku povahu v zmysle ľlánku 4 ods. 2 šiestej smernice. O výkon verejnej moci však ide v prípade, ak štát koná na základe osobitného právneho režimu, ktorý sa na neho uplatťuje.

114. Na druhú otázku je preto potrebné odpovedať takto:

Za žinnosti v rámci výkonu verejnej správy v zmysle ľlánku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice možno považovať žinnosti, ktoré verejnoprávne orgány vykonávajú v rámci osobitného režimu verejného práva. Okolnosť, že štát plní úlohy, ktoré mu boli výluťne zverené, a to uplatnením postupu stanoveného v obťianskom práve, alebo že pri svojej žinnosti dosahuje vysoký príjem, nevylučuje, že koná ako orgán verejnej správy.

4. O tretej prejudiciálnej otázke: môže byť žinnosť sťasti hospodárskej povahy alebo sťasti vykonávaná pri výkone verejnej moci?

115. Odvolatelia subsidiárne tvrdili, že udelenie licencií na UMTS malo prinajmenšom sťasti hospodársku povahu, alebo že k nemu nedošlo sťasti pri výkone verejnej moci.

116. Najskôr je potrebné poznamenať, že rozsudok Armbrecht(55), na ktorý odvolatelia v tejto súvislosti odkazujú, sa týkal ľiastoťného použitia majetku na hospodárske účely a vyplývali z

neho dôsledky pre právo na odpoveď dane zaplatenej na vstupe. V prejednávanej veci ide naopak o to, či samotné udelenie licencií formou ponukového konania podliehalo DPH, pretože bolo organizované zdaniteľnou osobou v rámci jej hospodárskej činnosti.

117. V rozsudku CPP(56) Súdny dvor uviedol, že každé poskytovanie služieb sa musí bežne považovať za odlišné a samostatné. Keďže plnenie spočívajúce len v hospodárskej službe nemožno umelo rozdeliť, aby nenarušovalo fungovanie systému DPH, je potrebné vyhľadať typické prvky predmetnej operácie, aby sa určilo, či zdaniteľná osoba poskytuje z pohľadu priemerného spotrebiteľa spotrebiteľovi viacero samostatných hlavných plnení alebo len jediné plnenie. V prípade, že existuje len jediné plnenie, je s ním v zásade potrebné zaobchádzať ako s jediným plnením na účely výberu DPH.(57)

118. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu nemožno vyvodiť, že udelenie licencií na UMTS sa skladá z dvoch alebo viacerých plnení. Licencia bola skôr udelená na základe jedného aktu a na tento účel sa vybral jednorazový poplatok.

119. V tejto súvislosti je bezvýznamné, že držiteľ licencie a výška poplatku boli najskôr určené formou ponukového konania a že licencia bola následne udelená len za poplatok, keďže tieto naposledy uvedené operácie sú len vykonávacie pravidlá, ktoré nemožno posudzovať oddelene od ponukového konania.

120. Ako bolo uvedené, štát pri poskytovaní tohto jediné plnenia síce vykonával hospodársku činnosť, avšak súčasne konal ako orgán verejnej moci. Vzhľadom na nedostatok skutkových okolností, ktoré by umožňovali rozlíšiť vzájomne posudzované plnenia, má tretia otázka hypotetický charakter, a teda nemožno na ňu odpovedať.(58)

5. O štvrtej prejudiciálnej otázke: vedie nezdanenie k výraznému narušeniu voľnej súťaže?

121. Podľa článku 4 ods. 5 druhého pododseku šiestej smernice štátne orgány, ktoré vykonávajú činnosti ako orgány verejnej správy, sa považujú za zdaniteľné osoby v súvislosti s týmito činnosťami, pokiaľ by ich nezdanenie viedlo k výraznému narušeniu voľnej súťaže.

122. Podľa údajov uvedených Súdnym dvorom v rozsudku Comune di Carpaneto Piacentino sú členské štáty povinné „zabezpečiť, aby činnosti, ktoré verejnoprávne orgány vykonávajú ako orgány verejnej správy boli zdaňované v prípade, ak tieto činnosti môžu v konkurencii s nimi rovnako vykonávať jednotlivci, a ak zaobchádzanie s nimi ako nezdaniteľnými osobami môže viesť k výraznému narušeniu voľnej súťaže...“(59)

123. Keďže prvé vydanie licencií je vyhradené len štátu, je vylúčená akákoľvek hospodárska súťaž medzi totožnými plneniami štátu a plneniami iných poskytovateľov v okamihu ponukového konania na udelenie licencií. Odvolatelia však tvrdia, že udelenie frekvencií, ktoré sú oslobodené od DPH, štátom by mohlo byť v konkurenčnom vzťahu s prípadným neskorším ďalším predajom licencií zo strany súkromných poskytovateľov.

124. Licencie, ktoré boli udelené v roku 2000, však v bode 4 obsahujú doložku o neprevoditeľnosti. V tejto dobe obchodovanie s licenciami nestanovovala ani smernica 97/13, ani WTA 1998.

125. V oznámení ministerstva z 1. novembra 1999 sa však uvádza, že licencie, ktoré sú predmetom ponukového konania, by sa mohli vyhlásiť za dodatočne prevoditeľné v prípade, ak by sa neskôr zaviedol obchod s frekvenciami. Podľa tohto oznámenia však bolo neisté, či a prípadne kedy k tomu dôjde. Článok 9 ods. 4 smernice 2002/21 teraz obsahuje údaje o podmienkach, ktoré sa majú pri prevádzaní práv na používanie frekvencií dodržiavať. Podľa

údajov uvedených v rozhodnutí vnútroštátneho súdu orgány v Spojenom kráľovstve nepožívajú so spustením obchodu s frekvenciami pred rokom 2007.

126. V tomto kontexte sa vnútroštátny súd pýta, aká musí byť miera pravdepodobnosti a časovej blízkosti „výrazného narušenia voľnej súťaže“ v zmysle článku 4 ods. 5 šiestej smernice a aký má v tomto smere význam zásada neutrality DPH.

127. V tejto súvislosti sa musí najskôr uviesť, že posúdenie, či ide o zdaniteľnú alebo nezdaniteľnú osobu, je potrebné v zásade vykonať v okamihu plnenia.(60) Z toho vyplýva, že aj v tomto okamihu musí byť ovplyvnená voľná súťaž.

128. To predpokladá, že v okamihu udelenia frekvencií už existoval trh s predmetnými právami na používanie, čo po prvé znamená, že už museli existovať porovnateľné práva na používanie, a po druhé, že tieto práva museli byť medzi súkromnými podnikmi prevoditeľné. Len za týchto podmienok môže byť pridelenie frekvencií štátom v konkurenčnom vzťahu s prevádzaním práv na používanie frekvencií súkromnými podnikmi.

129. Pred udelením licencií na UMTS formou ponukového konania nebola na britskom trhu k dispozícii žiadna licencia tohto druhu. Navyše obchod s licenciami nebol možný ani právne. Nebolo možné ani predvídať, či a kedy bude na tento účel vytvorený právny rámec.

130. Je pravda, že v rozsudku Taksatorringen(61) Súdny dvor v podstate určil, že článok 13 A ods. 1 písm. f) šiestej smernice sa týka narušenia voľnej súťaže, ktoré by mohlo v budúcnosti vyvolať oslobodenie od dane. Je však potrebné, aby takéto nebezpečenstvo narušenia voľnej súťaže bolo skutočné.(62)

131. Aj keď v súčasnosti nijaký súťažiteľ neponúka konkurujúce plnenia podliehajúce DPH, nebezpečenstvo výrazného narušenia voľnej súťaže môže byť skutočné. Nevýhodná východisková situácia totiž môže sama osebe odradiť potenciálnych súťažiteľov od toho, aby konali na trhu. Skutočné nebezpečenstvo je naopak vylúčené v prípade, ak na základe právneho kontextu nemôže žiadny potenciálny súťažiteľ urobiť konkurenčnú ponuku k štátom udeleným frekvenciám.

132. Ak by štát neskôr, a to po zavedení obchodu s frekvenciami, opäť udelil licencie, bolo by teda potrebné *pre túto fázu udelenia licencií* znovu posúdiť režim DPH.(63) Aj keby neskôr štátom udelené licencie podliehali DPH, nebude to mať retroaktívny účinok na vydávanie predmetných licencií v roku 2000.

133. Odvolatelia navyše narušenie voľnej súťaže preukazujú touto úvahou: ak mobilný telekomunikačný operátor po zavedení obchodu s licenciami získa licenciu z iného podniku a musí v tejto súvislosti zaplatiť DPH, je tento nadobúdateľ znevýhodnený oproti konkurentom, ktorí už skôr získali licenciu od štátu bez toho, aby platili DPH. Je pravda, že takýto nadobúdateľ licencie si môže zaplatenú DPH takmer vždy odpočítať ako daň zaplatenú na vstupe, avšak sú s tým za určitých okolností spojené ďalšie problémy s likviditou.

134. Ako už bolo uvedené, je potrebné, aby v okamihu predmetnej operácie existoval potenciálny konkurenčný vzťah. Možnosť, že by sa v tejto súvislosti neskôr vytvorili nevyhnutné právne podmienky, nepostačuje. Zdaňovanie totiž nemôže závisieť od viac alebo menej neistých prognóz.

135. Bez ohľadu na túto skutočnosť by sa plnenie poskytované štátom muselo zdať len v prípade, ak by jeho nezdanenie viedlo, podľa zistení vnútroštátneho súdu, k výraznému narušeniu voľnej súťaže v zmysle článku 4 ods. 5 druhého pododseku šiestej smernice.

136. Tak by to bolo napríklad v prípade, keď štát konečným spotrebiteľom poskytuje rovnaké plnenie ako súkromné podniky, takže zákazníci by museli zaplatiť raz cenu bez DPH a druhýkrát cenu vrátane DPH.<sup>(64)</sup> Keďže koneční zákazníci nemajú právo na odpis DPH, bolo by plnenie súkromného prevádzkovateľa drahšie o sumu zaplatenú na DPH.

137. Ak naopak zdaniteľná osoba kúpi licenciu na UMTS od súkromného podniku, len v osobitných prípadoch a tiež v obmedzenom rozsahu by toto nadobudnutie bolo menej zaujímavé než v prípade, ak by licenciu získala od štátu, pretože DPH si možno okamžite odpísať ako daň zaplatenú na vstupe alebo ju získať v krátkej lehote naspäť. Náklady, ktoré sú spojené s prefinancovaním, môžu nepochybne predstavovať v absolútnych hodnotách vyššie sumy. Pokiaľ sa však porovnávajú s celkovými nákladmi vynaloženými na získanie licencií na používanie frekvencií UMTS, tieto náklady vo všeobecnosti nedosahujú takú úroveň, aby mohli vyvolať závažné narušenie voľnej súťaže.

138. Zavedenie obchodu s frekvenciami v roku 2000 sa nedalo vôbec s istotou predvídať a v Spojenom kráľovstve nie je v skutočnosti do dnešného dňa zavedené. Čím dlhšie je obdobie medzi udelením licencií štátom a zavedením obchodu s licenciami, tým väčšie sa mení celkový kontext trhu. Iné faktory, ako prehodnotenie hospodárskej hodnoty licencií s ohľadom na rozvoj technológií konkurujúcich mobilným telekomunikačným službám UMTS, majú úplne inú váhu než prípadne dočasne obmedzená likvidita vyvolaná zaplatením dane na vstupe. Táto úvaha tiež ukazuje, že narušenie voľnej súťaže v zmysle článku 4 ods. 5 druhého pododseku šiestej smernice môže nastať len v prípade, ak sa plnenia uskutočňujú v rovnakom okamihu a ak si potenciálny nadobúdateľ skutočne môže vybrať medzi dvomi porovnateľnými ponukami.

139. Na štvrtú otázku je teda potrebné odpovedať takto:

K výraznému narušeniu voľnej súťaže v zmysle článku 4 ods. 5 druhého pododseku šiestej smernice dochádza len v prípade, ak nezdanenie štátu vyvolá skutočné nebezpečenstvo výrazného narušenia voľnej súťaže medzi skutočnými a potenciálnymi prevádzkovateľmi ponúkajúcimi konkurenčné plnenia. Takéto nebezpečenstvo v zásade neexistuje, ak v okamihu poskytovania plnenia zo strany štátu zákonné podmienky vylučujú, aby súkromné subjekty poskytovali na trhu plnenia, ktoré sú v konkurenčnom vzťahu s plneniami, ktoré poskytuje štát.

C – O šiestej otázke: výklad vnútroštátnych ustanovení preberajúcich článok 4 ods. 5 šiestej smernice v súlade so smernicou

140. Ministerstvo financií Spojeného kráľovstva vydalo daňové inštrukcie na základe článku 41 ods. 2 VAT Act 1994, podľa ktorých sú niektoré činnosti verejnej správy – medzi ktoré patrí udelenie licencií a telekomunikácie – považované za činnosti, ktoré podliehajú DPH.<sup>(65)</sup>

141. Ako Súdny dvor rozhodol v rozsudku Fazenda Pública<sup>(66)</sup>, členské štáty môžu prebrať článok 4 ods. 5 druhý pododsek šiestej smernice tak, že vytvorí právny rámec a prenesú na verejnú správu právomoc rozhodovať podľa zákonných kritérií o tom, kedy činnosť štátu podlieha DPH, aby sa zabránilo výraznému narušeniu voľnej súťaže.

142. Vnútroštátny súd chce teraz poznať vplyv zásady, ktorá vyžaduje, aby sa vnútroštátne právo vykladalo v súlade so smernicou, a ktorá je uvedená v rozsudku Marleasing(67), na uplatnenie uvedených pravidiel vnútroštátneho práva.

143. Podľa tejto zásady každý vnútroštátny súd uplatňuje vnútroštátne právo a najmä ustanovenia vnútroštátneho zákona osobitne prijaté na účely vykonania požiadaviek smernice, a vykladá ho vo svetle znenia a účelu smernice, aby sa dosiahol výsledok uvedený v článku 249 treťom odseku ES.(68)

144. Táto zásada sa musí zohľadniť pri uplatnení každého pravidla vnútroštátneho práva. Platí tiež s ohľadom na inštrukcie verejnej správy, ktoré na účely prebratia článku 4 ods. 1 a 5 šiestej smernice určujú, ktoré plnenia orgánu verejnej moci sa musia považovať za plnenia podliehajúce DPH.

145. Odvolatelia však namietajú, že zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade so smernicou sa nevzťahuje na daňové inštrukcie, pretože ich daňová správa vydala na základe svojej úvahy, ktorú jej ponecháva smernica.

146. S týmto argumentom nemožno súhlasiť. V prípade, ak vnútroštátne orgány na účely prebratia článku 4 ods. 5 druhého pododseku šiestej smernice kvalifikujú určité činnosti verejných orgánov ako činnosti podliehajúce DPH, sú viazané právnym rámcom smernice. Navyše, ako bolo uvedené, existencia výrazného narušenia svojej súťaže predovšetkým vyžaduje, aby plnenia v okamihu ich poskytovania štátom boli v konkurenčnom vzťahu s podobnými plneniami poskytovanými súkromnými podnikmi. Šiesta smernica nepriznáva vnútroštátnym orgánom právomoc, aby na plnenia, ktoré štát poskytuje v rámci výkonu verejnej moci, uplatnili DPH, aj keď z právnych dôvodov neexistuje takýto konkurenčný vzťah a nejde o prípad podľa článku 4 ods. 5 tretieho pododseku v spojení s prílohou D šiestej smernice.

147. Odvolatelia ďalej uvádzajú, že štát sa nemôže odvolávať na výklad v súlade so smernicou v neprospech súkromných subjektov. Táto analýza je tiež nesprávna. Povinnosť súdov vykladať vnútroštátne právo v súlade so smernicou nezávisí od toho, či môže mať nepriaznivé následky pre jednotlivcov. Súdný dvor tak zdôraznil povinnosť vykladať vnútroštátne právo v súlade so smernicami práve v sporoch medzi súkromnými subjektmi, v ktorých zohľadnenie práva Spoločenstva má pre niektorý zo súkromnoprávných subjektov nevyhnutne nepriaznivý účinok.(69) Navyše uznal, že odvolanie sa na smernicu môže mať nepriamo negatívne dopady na práva jednotlivcov.(70)

148. Podľa ustálenej judikatúry nemôže smernica sama osebe zakladať jednotlivcovi povinnosti, a preto sa na ňu nemožno ako takú proti nemu odvolávať.(71) Tento postoj Súdného dvora sa vzťahuje len na priame uplatnenie smerníc, avšak nie na výklad, ktorý je v súlade so smernicami. V prípade výkladu v súlade so smernicami totiž jednotlivcovi neukladá povinnosti samotná smernica, ale vnútroštátne právo, ktoré sa uplatňuje v súlade so smernicou.

149. Vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby rozhodol, či je v prejednávanej veci možný výklad vnútroštátneho práva v súlade so smernicou. V tejto súvislosti nemožno zohľadniť len samotné daňové inštrukcie. Vnútroštátny súd musí v prvom rade vziať do úvahy vnútroštátne právo ako celok a posúdiť, do akej miery ho možno uplatniť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje šiestej smernici.(72)

150. Ak vnútroštátne právo umožňuje za určitých okolností pri použití vlastných výkladových metód vykladať vnútroštátne ustanovenie takým spôsobom, aby bolo možné sa vyhnúť rozporu s inou normou vnútroštátneho práva, alebo aby na tento účel obmedzil dosah tohto ustanovenia

tým, že sa použije len do tej miery, aby bolo v súlade s danou normou, je vnútroštátny súd povinný použiť rovnaké metódy na účely dosiahnutia cieľa sledovaného šiestou smernicou.(73) Právo Spoločenstva však nevyžaduje výklad vnútroštátneho práva v súlade so smernicou, ktorý je *contra legem*.(74)

151. Na šiestu prejudiciálnu otázku je preto potrebné odpovedať takto:

Ak sa členský štát rozhodne vykonať článok 4 ods. 1 a 5 šiestej smernice prijatím zákona splnomocňujúceho orgány verejnej moci na vydávanie inštrukcií určujúcich plnenia orgánov verejnej moci považované za zdaniteľné plnenia a ak orgány verejnej moci prijímú ustanovenia na základe tohto splnomocnenia, je vnútroštátny súd povinný tieto ustanovenia uplatniť a vykladať vnútroštátne právo v najväčšom možnom rozsahu s ohľadom na znenie a účel šiestej smernice, aby sa dosiahol výsledok stanovený v smernici, a dosiahol tak súlad s článkom 249 tretím odsekom ES.

## V – Návrh

152. Na záver navrhujem odpovedať na otázky, ktoré položil VAT and Duties Tribunal, London, takto:

1. Udelenie licencií, ktoré zahrňujú právo používať na určitú dobu stanovenú časť elektromagnetického spektra na účely ponuky telekomunikačných služieb UMTS, štátnym orgánom prostredníctvom ponukového konania sa musí za okolností sporu vo veci samej považovať za využívanie nehmotného majetku na účely nadobúdania zisku z neho na nepretržitom základe, a teda za hospodársku činnosť v zmysle článku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice Rady 77/338/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia.
2. Pojem „telekomunikácie“, ktorý je uvedený v prílohe D bode 1 šiestej smernice, nezahŕňa pri súčasnom stave vývoja udelenie štátnych licencií na UMTS.
3. Za činnosti v rámci výkonu verejnej moci v zmysle článku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice možno považovať činnosti, ktoré verejnoprávne orgány vykonávajú v rámci osobitného režimu verejného práva. Okolnosť, že štát plní úlohy, ktoré mu boli výlučne zverené, a to uplatnením postupu stanoveného v občianskom práve, alebo že pri svojej činnosti dosahuje vysoký príjem, nevylučuje, že koná ako orgán verejnej správy.
4. K výraznému narušeniu voľnej súťaže v zmysle článku 4 ods. 5 druhého pododseku šiestej smernice dochádza len v prípade, ak nezdanenie štátu vyvolá skutočné nebezpečenstvo výrazného narušenia voľnej súťaže medzi skutočnými a potenciálnymi prevádzkovateľmi ponúkajúcimi konkurenčné plnenia. Takéto nebezpečenstvo v zásade neexistuje, ak v okamihu poskytovania plnenia zo strany štátu zákonné podmienky vylučujú, aby súkromní prevádzkovatelia poskytovali na trhu plnenia, ktoré sú v konkurenčnom vzťahu s plneniami, ktoré poskytuje štát.
5. Ak sa členský štát rozhodne vykonať článok 4 ods. 1 a 5 šiestej smernice prijatím zákona splnomocňujúceho orgány verejnej moci na vydávanie inštrukcií určujúcich plnenia orgánov verejnej moci považované za zdaniteľné plnenia a ak orgány verejnej moci prijímú ustanovenia na základe tohto splnomocnenia, je vnútroštátny súd povinný tieto ustanovenia uplatniť a vykladať vnútroštátne právo v najväčšom možnom rozsahu s ohľadom na znenie a účel šiestej smernice, aby sa dosiahol výsledok stanovený v smernici, a dosiahol tak súlad s článkom 249 tretím odsekom ES.

1 – Jazyk prednesu: nemčina.

2 – IMT2000: International Mobile Telecommunications-2000 (medzinárodné mobilné komunikácie-2000) je norma, ktorú prijala Medzinárodná telekomunikačná únia (ITU); UMTS: Universal Mobile Telecommunications System (univerzálny mobilný telekomunikačný systém) [norma prijatá v rámci Európskej konferencie poštových a telekomunikačných správ (CEPT) a Európskeho inštitútu pre normalizáciu v telekomunikáciách (ETSI), ktorý je súčasťou tzv. rodiny IMT2000].

3 – Ide teda o DPH, ktorá sa mala zaplatiť bez toho, aby o tom niekto vedel, ako na pojednávaní na Súdnom dvore presne uviedol zástupca holandskej vlády.

4 – Šiesta smernica Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23).

5 – Vec T-Mobile Austria a i., C284/04.

6 – Práva na používanie frekvencií boli formou ponukového konania pridelené najmä v Nemecku, Rakúsku, Belgicku, na Cypre, v Dánsku, Maarsku, Taliansku, Holandsku, Českej republike a Spojenom kráľovstve. V Španielsku, vo Fínsku, Francúzsku, v Luxemburgu, Poľsku, Portugalsku, na Slovensku, v Slovinsku a vo Švédsku prebehlo prideňovanie na základe verejnej súťaže (tzv. „beauty contest“). Udelenie licencií nepodliehalo v citovaných štátoch DPH, s výnimkou Maarska a Fínska. Vo Fínsku boli licencie udelené bezplatne.

7 – CEPT je medzinárodná organizácia, ktorá sa v súčasnosti skladá z regulačných orgánov pôšt a telekomunikácií 46 európskych štátov (dodatkové informácie sa nachádzajú na domovskej stránke organizácie: [www.cept.org](http://www.cept.org)).

8 – Toto rozhodnutie vymedzuje tieto frekvenčné pásma: 1900 – 1980 Mhz, 2010 – 2025 Mhz a 2110 – 2170 Mhz pre pozemné využitie UMTS a označuje pásma 1980 – 2010 MHz a 2170 – 2200 Mhz pre satelitné využitie UMTS.

9 – V tejto súvislosti pozri informácie na domovskej stránke Európskeho úradu pre rádiokomunikácie: [www.ero.dk/ecc](http://www.ero.dk/ecc).

10 – Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 10. apríla 1997 o spoločnom rámci pre všeobecné oprávnenia a individuálne licencie v oblasti telekomunikačných služieb [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 117, s. 15) bola s účinnosťou od 24. júla 2003 zrušená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby („rámcová smernica“) (Ú. v. ES L 108, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349).

11 – Už citovaná v poznámke pod čiarou 10.

12 – Ú. v. ES L 17, 1999, s. 1.

13 – Pri súasnom stave techniky prevádzkovanie siete vyžaduje jednu frekvenciu na predný kanál a jednu na spätný kanál (Frequency Division Duplex – FDD). Licencie A, C, D a E navyše zahŕňajú, a to každá z nich, 5 MHz párového pásma, ktoré možno využiť na časovo obmedzenú prevádzku (Time Division Duplex – TDD).

14 – BT3G patrila v tom čase British Telecommunications Plc; po oddelení mobilných

telekomunikačných činností od BT vo forme mm02 bol BT3G premenovaný na 02 Third Generation Limited.

15 – Rozsudky z 12. septembra 2000, Komisia/Grécko, C-260/98, Zb. s. I-6537, bod 26; Komisia/Spojené kráľovstvo, C-359/97, Zb. s. I-6355, bod 41; z 21. februára 2006, University of Huddersfield, C-223/03, Zb. s. I-1751, bod 47; pozri tiež rozsudok z 26. marca 1987, Komisia/Holandsko, 235/85, Zb. s. 1471, bod 8; ako aj v rovnakom zmysle najmä rozsudky zo 14. februára 1985, Rompelman, 268/83, Zb. s. 655, bod 19, a z 27. novembra 2003, Zita Modes, C-497/01, Zb. s. I-14393, bod 38.

16 – Rozsudky zo 6. apríla 1995, BLP Group, C-4/94, Zb. s. I-983, bod 24, a z 12. januára 2006, Optigen a i., C-354/03, C-355/03 a C-484/03, Zb. s. I-483, bod 45.

17 – Pozri rozsudky už citované v poznámke pod čiarou 16.

18 – Ak by platenie poplatku bolo vyžadované z pôsobnosti šiestej smernice, nebolo by potrebné upresniť v článku 4 ods. 5 prvom pododseku, že štát sa nemá považovať za zdaniteľnú osobu, aj keď v súvislosti so svojou činnosťou vyberá poplatky.

19 – Podľa článku 10 ods. 1 smernice 97/13 môžu členské štáty obmedziť počet individuálnych licencií len v rozsahu, ktorý sa požaduje na zabezpečenie efektívneho využitia rádiových frekvencií.

20 – Pozri rozsudky Komisia/Holandsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 10; Komisia/Grécko, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 28, a Komisia/Spojené kráľovstvo, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 43.

21 – Pozri judikatúru už citovanú v poznámke pod čiarou 15.

22 – Rozsudok z 19. januára 1994, C-364/92, Zb. s. I-43, bod 30; pozri tiež v tejto súvislosti rozsudky z 18. marca 1997, Diego Calì & Figli, C-343/95, Zb. s. I-1547, body 22 a 23, a z 19. februára 2002, Wouters a i., C-309/99, Zb. s. I-1577, bod 57.

23 – Rozsudky zo 4. decembra 1990, Van Tiem, C-186/89, Zb. s. I-4363, bod 18; z 26. júna 2003, KapHag, C-442/01, Zb. s. I-6851, bod 37; z 29. apríla 2004, EDM, C-77/01, Zb. s. I-4295, bod 48, a z 21. októbra 2004, BBL, C-8/03, Zb. s. I-10157, bod 36.

24 – Rozsudky z 26. septembra 1996, Enkler, C-230/94, Zb. s. I-4517, bod 22, a z 27. januára 2000, Heerma, C-23/98, Zb. s. I-419, bod 19. Pozri tiež rozsudok Rompelman, už citovaný v poznámke pod čiarou 15, v ktorom Súdny dvor považoval nadobudnutie vlastníckeho práva v budúcnosti k časti nehnuteľnosti vo výstavbe za hospodársku činnosť.

25 – Pozri napríklad anglickú jazykovú verziu: „for the purpose of obtaining income therefrom on a continuing basis“; francúzsku jazykovú verziu: „en vue d'en retirer des recettes ayant un caractère de permanence“; taliansku jazykovú verziu „per ricavarne introiti aventi un certo carattere di stabilità“ a španielsku jazykovú verziu „con el fin de obtener ingresos continuados en el tiempo“.

26 – Už citovaný v poznámke pod čiarou 24, bod 20.

27 – Rozsudok už citovaný v poznámke pod čiarou 24, bod 27.

28 – Rozsudky z 20. júna 1996, Wellcome Trust, C-155/94, Zb. s. I-3013, bod 32 a nasl., a EDM, už citovaný v poznámke pod čiarou 23, bod 57 a nasl. Pozri veci týkajúce sa držby a nadobúdania akcií: rozsudky KapHag, už citovaný v poznámke pod čiarou 23, bod 38, a z 26. mája 2005,

Kretztechnik, C-465/03, Zb. s. I-4357, bod 19 a nasl.

29 – Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mischo a v ktorých podrobne uviedol, že článok 4 ods. 5 je koncipovaný tzv. stupňovito a je rozdelený na výnimky a výnimky z výnimiek [návrhy z 15. marca 1989 vo veci Comune di Carpaneto Piacentino a i. (rozsudok zo 17. októbra 1989, 231/87 a 129/88, Zb. s. 3233, bod 8)].

30 – Rozsudok zo 17. októbra 1989, Comune di Carpaneto Piacentino a i., už citovaný v poznámke pod čiarou 29, bod 22.

31 – Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Alber 29. júna 2000 vo veci Fazenda Pública (rozsudok zo 14. decembra 2000, C-446/98, Zb. s. I-11435), bod 69.

32 – Príloha D uvádza celkovo 13 druhov činností: okrem telekomunikácií najmä dodávku vody, plynu, elektriny, prepravu tovaru a cestujúcich, prístavné a letiskové služby, organizáciu obchodných veľtrhov a výstav, aktivity komerčných propagačných spoločností, aktivity cestovných kancelárií, prevádzkovanie zamestnaneckých predajní a ďalšie.

33 – Vláda Spojeného kráľovstva v tejto súvislosti odkazuje na definíciu telekomunikačných služieb, ktorá je uvedená v článku 2 bode 4 smernice Rady 90/387/EHS z 28. júna 1990 o vytvorení vnútorného trhu pre telekomunikačné služby prostredníctvom otvoreného prístupu k sieti (ONP – Open Network Provision) [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES L 192, s. 1), ktorá bola medzičasom zrušená a podľa ktorej „telekomunikačné služby“ sú služby, ktoré úplne alebo čiastočne spočívajú v prenose a smerovaní signálov v telekomunikačnej sieti telekomunikačnými postupmi, s výnimkou rozhlasového a televízneho vysielania.

34 – Pozri v tejto súvislosti moje návrhy z 13. júla 2006 vo veci Robins a Burnett, C-278/05, vec v konaní, body 80 a 81.

35 – Ustanovenie bolo vložené smernicou Rady 1999/59/ES zo 17. júna 1999, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 77/388/EHS v súvislosti so systémom dane z pridanej hodnoty používaného pri službách telekomunikácií (Ú. v. ES L 162, s. 63; Mim. vyd. 09/001, s. 324).

36 – Okrem nemeckej jazykovej verzie pozri taliansku jazykovú verziu („ivi compresa la cessione e la concessione, ad esse connesse, di un diritto di utilizzazione a infrastrutture per la trasmissione, l'emissione o la ricezione“), holandskú jazykovú verziu („met inbegrip van de daarmee samenhangende overdracht en verlening van rechten op het gebruik van infrastructuur voor de transmissie, uitzending of ontvangst“) a francúzsku jazykovú verziu („y compris la cession et la concession y afférentes d'un droit d'utilisation de *moyens* pour une telle transmission, émission ou réception“).

37 – Pozri rozsudky z 27. marca 1990, Cricket St. Thomas, C-372/88, Zb. s. I-1345, bod 19; z 5. júna 1997, SDC, C-2/95, Zb. s. I-3017, bod 22, a zo 14. septembra 2000, D., C-384/98, Zb. s. I-6795, bod 16.

38 – Pozri odôvodnenie č. 4 smernice 1999/59 (už citovanej v poznámke pod čiarou 35), ktoré znie takto:

„Mali by sa prijať kroky na zabezpečenie toho, aby služby telekomunikácií používané spotrebiteľmi, ktorí majú sídlo v spoločnosti boli v spoločnosti aj zdaňované.“

39 – Pozri nakoniec rozsudok zo 4. mája 2006, Abbey National, C-169/04, Zb. s. I-4027, bod 61 a nasl., ako aj bod 73 a nasl. návrhov, ktoré som v tejto veci predniesla 8. septembra 2005.

40 – Ú. v. ES L 192, s. 1. Smernica 90/387 bola medzičasom zrušená smernicou 2002/21 (už citovanou v poznámke pod ťiarou 10). Definícia elektronických komunikačných služieb, ktorá je uvedená v článku 2 písm. c) novej rámcovej smernice, zahŕňa telekomunikácie a podobne ako v predchádzajúcom prípade je založená na prenose signálov v elektronických telekomunikačných sieťach.

41 – Návrhy vo veci Fazenda Pública, už citovanej v poznámke pod ťiarou 31, bod 69.

42 – Komisia však zamýšľa prijať prístup, ktorý je viac trhovo orientovaný vo vzťahu k riadeniu frekvencií [pozri oznámenie Komisie zo 14. septembra 2005, Trhovo orientovaný prístup k správe frekvenčného spektra v Európskej únii, KOM(2005) 400 v konečnom znení].

43 – Pozri v tejto súvislosti bod 102 a nasl. nižšie.

44 – Pozri úvahy venované štvrtej prejudiciálnej otázke, uvedené v bode 124 a nasl. nižšie.

45 – Rozsudky z 25. júla 1991, Ayuntamiento de Sevilla, C-202/90, Zb. s. I-4247, bod 18, ako aj Komisia/Grécko, už citovaný v poznámke pod ťiarou 15, bod 34, a Komisia/Spojené kráľovstvo, už citovaný v poznámke pod ťiarou 15, bod 49.

46 – Rozsudok Fazenda Pública, už citovaný v poznámke pod ťiarou 31, body 16 a 17.

47 – Súdny dvor odkazuje na rozsudky Comune di Carpaneto Piacentino a i., už citovaný v poznámke pod ťiarou 29, bod 15, a z 15. mája 1990, Comune di Carpaneto Piacentino a i., C-4/89, Zb. s. I-1869, bod 10.

48 – Súdny dvor odkazuje na rozsudky Komisia/Spojené kráľovstvo, už citovaný v poznámke pod ťiarou 15, bod 50, a Komisia/Grécko, už citovaný v poznámke pod ťiarou 15, bod 35, ako aj na ďalšie rozsudky vydané v súbežných veciach.

49 – Rozsudky zo 17. októbra 1989, Comune di Carpaneto Piacentino a i., už citovaný v poznámke pod ťiarou 29, bod 13, a Fazenda Pública, už citovaný v poznámke pod ťiarou 31, bod 19.

50 – Pozri článok 4 WTA 1998.

51 – Rozsudky Komisia/Spojené kráľovstvo, už citovaný v poznámke pod ťiarou 15, bod 15, a Komisia/Grécko, už citovaný v poznámke pod ťiarou 15, bod 36.

52 – Už citovaný v poznámke pod ťiarou 31, bod 22.

53 – Pozri rozsudok z 15. mája 1990, Comune di Carpaneto Piacentino a i., už citovaný v poznámke pod ťiarou 47, bod 11.

54 – Ani v rozsudku Fazenda Pública (už citovanom v poznámke pod ťiarou 31, bod 22) Súdny dvor neposudzoval prenájom parkovacieho miesta izolovane, ale v celkovom kontexte správy verejných parkovísk.

55 – Rozsudok zo 4. októbra 1995, Armbricht, C-291/92, Zb. s. I-2775. Pozri osobitne s ohľadom na odpoveď dane zaplatenej na vstupe v prípade majetku použitého v rámci výkonu verejnej moci rozsudok z 2. júna 2005, Waterschap Zeeuws Vlaanderen, C-378/02, Zb. s. I-4685.

- 56 – Rozsudok z 25. februára 1999, CPP, C?349/96, Zb. s. I?973, bod 29. Pozri tiež rozsudok z 27. októbra 2005, Levob Verzekeringen a OV Bank, C?41/04, Zb. s. I?9433, bod 20.
- 57 – Pozri tiež návrhy, ktoré som predniesla 4. mája 2006 vo veci Talacre Beach Caravan Sales, (rozsudok zo 6. júla 2006, C?251/05, Zb. s. I?6269, bod 32 a nasl.).
- 58 – Pozri rozsudky z 15. decembra 1995, Bosman a i., C?415/93, Zb. s. I?4921, bod 61, a z 13. marca 2001, PreussenElektra, C?379/98, Zb. s. I?2099, bod 39.
- 59 – Rozsudok zo 17. októbra 1989, Comune di Carpaneto Piacentino a i., už citovaný v poznámke pod ?iarou 29, bod 24. Pozri tiež rozsudok z 8. júna 2006, Feuerbestattungsverein Halle, C?430/04, Zb. s. I?4999, bod 25.
- 60 – Rozsudok Waterschap Zeeuws Vlaanderen, už citovaný v poznámke pod ?iarou 55, bod 32.
- 61 – Rozsudok z 20. novembra 2003, C?8/01, Zb. s. I?13711.
- 62 – Tamže, bod 63.
- 63 – Pod?a rozhodnutia CEPT-ECC [Európsky výbor pre rádiokomunikácie] (02) 06 sa od 1. januára 2008 majú pre systémy IMT?2000 uvo?ni? pásma medzi 2500 a 2690 MHz, okrem frekvencií, pre ktoré už boli udelené licencie na prvé 3G služby.
- 64 – Hypotéza, ktorú uvádzajú odvolatelia, že nezdanite?ná osoba (napríklad verejný orgán), ktorá nie je oprávnená k odpo?tu DPH, získa frekvenciu, sa zdá by? málo pravdepodobná. Ak verejný orgán používa frekvenciu v súlade s jej ú?elom, aby poskytoval telekomunika?né služby za úhradu, je v súlade s ?lánkom 4 ods. 5 tretím pododsekom v spojení s prílohou D šiestej smernice zda?ovanou osobou. Rovnako je tak hypotetická úvaha, že odpo?et možno vylú?i? v prípade, ak sa licencie nepoužívajú na ?innosti podliehajúce DPH.
- 65 – Pozri body 12 a 13 vyššie.
- 66 – Už citovaný v poznámke pod ?iarou 31, bod 32.
- 67 – Rozsudok z 13. novembra 1990, Marleasing, C?106/89, Zb. s. I?4135, bod 8. Po prvýkrát uvedené v rozsudku z 10. apríla 1984, Von Colson a Kamann, 14/83, Zb. s. 1891, bod 26. Pozri ?alej rozsudky zo 14. júla 1994, Faccini Dori, C?91/92, Zb. s. I?3325, bod 26, a z 5. októbra 2004, Pfeiffer a i., C?397/01 až C?403/01, Zb. s. I?8835, bod 113.
- 68 – Rozsudky Von Colson a Kamann, už citovaný v poznámke pod ?iarou 67, bod 26; Marleasing, už citovaný v poznámke pod ?iarou 67, bod 8; Faccini Dori, už citovaný v poznámke pod ?iarou 67, bod 26, a Pfeiffer a i., už citovaný v poznámke pod ?iarou 67, bod 113.
- 69 – Pozri rozsudky už citované v poznámke pod ?iarou 67 (s výnimkou rozsudku Von Colson a Kamann).
- 70 – Rozsudok zo 7. januára 2004, Wells, C?201/02, Zb. s. I?723, bod 57.
- 71 – Rozsudky z 26. februára 1986, Marshall, 152/84, Zb. s. 723, bod 48; Marleasing, už citovaný v poznámke pod ?iarou 67, bod 6; Faccini Dori, už citovaný v poznámke pod ?iarou 67, bod 20; Wells, už citovaný v poznámke pod ?iarou 70, bod 57, ako aj Pfeiffer a i., už citovaný v poznámke pod ?iarou 67, bod 108.
- 72 – Pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. februára 1999, Carbonari a i., C?131/97, Zb. s. I?1103,

bod 49 a 50, ako aj rozsudok Pfeiffer a i., už citovaný v poznámke pod ťiarou 67, bod 115.

73 – Rozsudok Pfeiffer a i., už citovaný v poznámke pod ťiarou 67, bod 116.

74 – Pozri rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, bod 47. Tento rozsudok sa týkal rámcového rozhodnutia, ktoré sa zakladá na Zmluve EÚ. Citovaná pasáž sa však vzťahuje aj na smernice prijaté na základe Zmluvy ES.